

Naj bo posvečeno tvoje ime...

Lk 11,2

Pri Jezusovo je vedno vse zelo preprosto (gledati ga, ko moli) in nič bolj neprodornega, nedoumljivega (njegove besede, geste dajo začititi polnost, globino). Sami moramo moliti, da nas Gospod sam oblikuje v naših dušah. Z molitvijo se naučimo moliti.

Jezusova molitev ni bila le ekstaza... Šlo je tudi za nočne stiske (Getsemani), nočne sistke, izbira apostolov, vidi Petra, ki ga bo zatajil... Jezus ve, kaj se dogaja med apostoli: Kdo bo največji... Tomaž, ki težko razume, kaj je resnica. Filip ni razumel, da z gledanjem Jezusa vidi Očeta. In Juda, ki je še bolj drugačen.

Noč molitve, noč boja. Jezusova molitev, je preprosta in ponižna razpoložljivost do Očeta. Njegova hrana je, da izpolni voljo tistega, ki ga je poslal in da izpolnil Njegovo delo.

Kakršnakoli oblika molitve opravi – to je za Jezusa smisel bivanja: izpolniti Očetovo delo, ljubezen, in razodeti Očetovo ljubezen. Vedno hoče gledati

Očeta, njegovo luč, da spolni njegovo voljo.

Prva beseda, ko je bil star 12 let v templju je tudi ta, da izpolni Očetovo stvar. Nikoli nihče ni znal moliti, kot je Jezus molil. Jezus je hkrati Bog in človek: z molitvijo izraža, kar se dogaja v Sveti Trojici. Odnos med Očetom in Sinom. Beseda in odgovor. Gre za ljubezen in vračanje ljubezni; dar in vračanje daru. Z Jezusom molitev pride do najvišje izpolnitve.

Z vsem zaupanjem se približajmo Očetovemu obličju. 2 Mz: Mojzesu je rečeno. Ne približaj se. Snemi si sandale. Zavejmo se, da nam je potrebno precej drznosti, Sv. Duha, da si upamo moliti OČENAŠENAŠ. V evharistični molitvi to molitev duhovnik uvede: kakor nas je naučil naš Odrešenik moremo z zaupanjem prositi... **Zahvaljujoč daru Sv. Duha imamo to ponižno drznost, zaupanje in gotovost, da nas Očenaše ljubi.** Da, potrebna je drznost, da trikrat svetega imenujemo naš Očenaše. Vse duhovno življenje je izraženo v tej želji: **videti Očeta in biti v Njem in z Njim.** Mojzes je Boga vprašal po njegovem imenu. Rekel mu je **Sem, kdor sem:** cilj življenja, ki naj ga prejmemo. **Jaz sem za vas in ne proti vam.** Za mnoge ljudi je Bog proti njim. V Jezusu nam je razodel svoje resnično ime: je Oče naš. Jezus nam daje to novo ime. Kakšna milost in čudež. Molitev nas uvaja v skrivnost Očeta, kot nam ga razodeva Sin. Je Sinov Očeta, je tudi naš Oče. Potrebujemo ponižno in zaupno srce otroka (ljubljenega od Očeta), da lahko prav molimo OČENAŠ. Kliče nas k osebnemu spreobrnjenju in pogovoru, da smo mu vedno bolj podobni, našemu Očetu. Boga si ne moremo lastiti, ne, gre **za nov odnos do Boga.** Ne smemo pozabiti, da je Bog Oče – očetovstvo. Božje očetovstvo – pomeni razglašati, da se Oče neprestano daje svojemu Sinu, ki se daje, tako da

nam izroča to, kar je najdragocenejše, sv. Sina. V njem se Oče daje. Bog je Bog, o njem govorimo le v analogijah. Naše duhovno življenje je v nastajanju.

To je družinska zgodba – naš Oče. Hoče nas svobodne in nas kot sinove hoče pripeljati v duhovno zrelost. Smo sinovi, svobodni, a odgovorni. Vsi smo bratje istega Očeta. Naš Oče – mi smo tukaj vsi od istega Očeta, ki je v nebesih. Kot pravi KKC: **nebesa niso kraj, marveč način bivanja, njegova veličina, On je onstran vsega.** Sv. Gregor Nacianški, 4.

stol.: Ti, ki si onstran vsega, kako te imenovati, katera pesem bi te lahko zapela, nobeno razumevanje te ne more zaobseči, samo ti si neizrekljiv. Kristus nas spodbuja, da v Očetu zremo nebesa.

Dvigniti se moramo. Obrnimo pogled k Očetu, pustimo, da nas Kristus zaseže, da nas bo s sabo vzel k Očetu, na njegovo desnico. Da pridemo z Njim na Očetovo desnico. *Prišel bom in vas vzem s sabo, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz, nas spodbuja Jezus...* (Jn...) Tempelj je Očetova hiša. Jezus je pregnal prodajalce v templju. **Sv. Katarina Sienska:** Naša duša je nebesa, je prostor, kjer prebiva Bog. Začetek OČENAŠA je kontemplacija, izkušnja, srečanje z Drugim. Zapustimo zemljo in dosežemo lepoto nebes, da gremo vedno dalj, da dosežemo Negibljivega, Tistega, ki se ne spreminja. V to nas uvaja Očenaš. Molitev OČENAŠ je resnično **duhoven vnebohod.**

Združenje z Bogom je cilj našega duhovnega življenja, je anticipacija življenja v slavi z Bogom, ki nas čaka. **Z združenjem z Bogom se dotaknemo tistega, kar je za vidnim svetom in presežemo meje materialnega.** Dotaknemo se kraljestva, ni daleč, saj je že v nas. Nek pevec je pel: *Očenaše naš, ki si v nebesih, ostani tukaj z nami in v nas.* Če je moje srce kraj Božjega prebivanja, sem pripravljen, da to pojem. Tako Bog ni oddaljen od tega, kar mi smo. Bog Jezusa Kristusa ni zaprt v visoki trdnjavi. Stopil je k nam, da se nam pridruži. Izaija je to upal: če bi pretrgal nebesa in prišel k nam... Za božič se je to zgodilo. Sin nas odrešuje z razodevanjem resničnega Božjega obraza. Pp Frančišek veliko poudarja Božjo bližino. Kdor je videl Jezusa, je videl Očeta: tukaj vstopamo v presveto. Z očenašom vstopimo v božjo navzočnost, potem je sedem prošelj (prve 4 nam omogočajo vstopati v Očetovo slavo, zadnje 3 nas vabijo, da Očetu izročimo lastno revščino na naši poti k Očetu).

Ustavimo se še pri Božjem imenu: 2 Mz: Tako govori Izraelovim sinovom – tisti, ki me pošilja, je Gospod. Bog Abrahama, Izaka in Jakoba me je poslal. To je moje ime za vedno. **Razodetje božjega imena je odločilen trenutek podobe Boga v zgodovini Izraela. Bog očetov, je Bog ljudi.** Bog razodet Mojzesu je povsem drugačen od okoliških bogov. **Med njim in nami je neskončna razdalja – zato Izrael njegovega imena ne sme izgovarjati.** *Levinas je govoril mladim duhovnikom :* Ne pozabite Bog je Bog, spoštujte njegovo ime. Ne spačite Boga! Je ime nad vsemi imeni. Sveto ime, veliko, nedoumljivo ime. Kličite njegovo ime; kličite ga na pomoč. Maliki imajo ušesa in ne poslušajo. **Naš Bog posluša naše molitve.**

Sveto ime je torej pomembno, **zato dekalog prepove, naj ne izgovarjamo po nemarnosti božjega imena. Ne bo pustil nekaznovanega**, ki nevedno kliče Njegovo ime.

Kaj pomeni posvečevati tvoje ime? Boga ne moremo posvečevati: Bog je svet nad svetimi. Z Božjim imenom moramo ravnati sveto. **Prepovedano je, da bi se z njegovim imenom igrali, ga izgovarjali s premalo spoštovanja, na lahko. Njegovo ime naj bo posvečeno – da bomo mi sveti, v njegovi ljubezenski navzočnosti.** Posvečevati pomeni torej **priznati ga za Boga, ki je čisto drugi.** Pomeni **spoznati ga in odkriti, da je vir vsakega čaščenja, časti.** O njem imamo živo izkušnjo, ki je drugačno, kot so vse druge izkušnje srečevanja z ljudmi. Klicati Boga po njegovem imenu, pomeni pričati o njegovi svetosti. **Jezus je tudi posvečeval Očetovo ime. Z vsem svojim delom ga je Jezus poveličeval, zlasti na vrhuncu na križu. Slava Očeta je slava Sina.** Očeta ni mogoče poznati drugače kot v skrivnosti ljubezni in daru, ki ga izraža skrivnost križa. Ura polnosti razodetja Očeta je razodetje na križu. Oče ga bo povišal in mu izročil ime, ki je nad vsemi imeni, in je ves naravnan na slavo svojega Očeta. **Zato je tudi Jezusovo ime vir milosti:** vsak, ki kliče Jezusovo ime, bo rešen. **Pravoslavni imajo radi molitev srca – klicanje neprestano Jezusovega imena,** in se uskladi z ritmom dihanja. **Jezusovo ime je besedna ikona. Cerkveni očetje pravijo, da nam ta molitev omogoča, da ostanemo v svetosti.** Tvoje ime naj bo posvečeno v nas, ki smo v Njem. Ostanemo v njem. *Origen:* Poveličevati Božje ime zaradi njega samega in v Njem - pomeni deležiti na Bogu samem, v njegovem toku življenja.

Molitev OČENAŠ razodeva, **kdo je Bog. V nas rojeva spoznanje, ki je rojstvo v naročju Svete Trojice.** Spoznanje je rojstvo. V nas prebudi svetost Božjega imena in sije v našem obrazu. Jezus nas spominja na zahtevo: Svetost je na začetku, sicer nadaljevanje OČENAŠa nima pomena na naših ustnicah. Svetost v OČENAŠu je na začetku, sicer se molitev ne bo spremenila v dejanje. Božje ime mora biti najprej posvečeno v nas. **Želja po Bogu, po svetosti ni dovolj. Potrebna je drža Marije: naj se mi zgodi po tvoji besedi.** ODPRTOST našega srca in dar naše SVOBODE. **Svetost ni osebno dejanje, je simfonija, ki jo pojejo vsa srca nebes in zemlje – ne posamično dejanje.** Povabljeni smo, **da ostanemo v Očetovem kraljestvu. Ne smemo sestopiti prehitro – smo že pri Očetu v nebesih, v Kraljestvu.** Vedno smo pri Očetu, v njegovem kraljestvu. Pustimo se mu razsvetliti z lepoto božjega imena. Tvoje ime naj bo posvečeno. Kako lep program! **Razodetje Boga se zgodi s posvečevanjem njegovega imena** in komunikacijo njegovega imena.

Jezus, ki je edini videl Očeta, nam prinaša polnost spoznanja Očeta. V Jn 14 Jezus pravi: »Vse, kar molite v mojem imenu, se bo zgodilo...«

Zmolimo OČENAŠ.

Včasih je bolje, da smo v nebesih, kot na zemlji. AMEN.